

άστροωτός επίθ. *Ηπ.

*Εκ τοῦ ρ. *άστρώων καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

*Ο ἔχων ἄστρο, ἑναστρος. Συνών. **άστερωτός 1**.

άστύλωτος επίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. επίθ. **άστύλωτος**.

1) *Ο μὴ στηριχθεὶς διὰ στύλου ἢ στύλων ἔνθ' ἄν.: **Αστύλωτη κληματαρχά - σκηνή - στέγη* σύνηθ. Τὸ στέβος *άστύλωτον* ἐπέμ'εν Τραπ. Συνών. **άστήριχτος 1**. 2) Μεταφ. ὁ μὴ τονωθείς διὰ φαγητοῦ ἢ ποτοῦ σύνηθ.: *Εἶμαι άστύλωτος καὶ δὲ μπορῶ νὰ δουλέψω*.

άστυνομία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. **άστυνομία**.

1) Ἀρχὴ ἐπιβλέπουσα τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ασφαλείας τῶν πολιτῶν σύνηθ.: **Η άστυνομία ἀπαγορεύει τὸ δεῖνα*. Θὰ ἀναφερθῶ 'ς τὴν *άστυνομία*. **Η άστυνομία προσπαθεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ἔγκλημα*. 2) Τὸ προσωπικὸν τῆς άστυνομικῆς ἐξουσίας σύνηθ.: **Ερχεται ἡ άστυνομία καὶ τοὺς τσακώνει*. Πέρασε ἡ *άστυνομία*, τοὺς εἶδε καὶ τοὺς ἔβαλε πρόστιμο σύνηθ. 3) Τὸ οἶκημα ὅπου ἐδρεύει ἡ άστυνομικὴ ἀρχὴ σύνηθ.: Θὰ σὲ πᾶω στὴν *άστυνομία*. Πῆγα 'ς τὴν *άστυνομία* κ' ἔλειπε ὁ *άστυνόμος*. Μ' ἐκάλεσαν 'ς τὴν *άστυνομία*. Τὸν κράτησαν 'ς τὴν *άστυνομία* μὲ νύχτα.

***άστυνομίζω**, μετοχ. *άστυνομυμένους* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Εκ τοῦ οὐσ. **άστυνομία**.

Περιφρουρῶ τι δι' άστυνομικῆς ἀπαγορεύσεως: Πῆγαν τὰ γίδια 'ς τοῦ *άστυνομυμένου* τοῦ *κιφαλάρ* κί τὰ πιάσαν οἱ *ἀγρουφυλάκ*.

άστυνομικός επίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. επίθ. **άστυνομικός**.

1) *Ο προερχόμενος ἀπὸ τὴν άστυνομίαν σύνηθ.: *Άστυνομικὴ διαταγή*. 2) Οὐσ., ὑπάλλληλος τῆς άστυνομικῆς ἀρχῆς ἢ άστυνόμος σύνηθ.: Πέρασε ἓνας *άστυνομικός* καὶ τοὺς εἶδε. Ἦρθαν τρεῖς *άστυνομικοί* καὶ τὸν *ἐπίασαν*. Συνών. **άστυνόμος**.

άστυνόμος ὁ, λόγ. σύνηθ. *άστονόμος* Κάλυμν. *άστορονόμος* ἑνιαχ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. **άστυνόμος**.

*Ο άσκῶν καθήκοντα άστυνομικά, ἄνθρωπος τῆς άστυνομικῆς ἀρχῆς σύνηθ.: Τόσος θόρυβος ἔγινε 'ς τὴ *γειτονιά* καὶ *κάνενας* *άστυνόμος* δὲ φάνηκε. Πέρασε ἓνας *άστυνόμος*. Συνών. **άστυνομικός 2**.

άστυφος (I) επίθ. πολλαχ. *άστυφους* *Ηπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ μεταγν. επίθ. **άστυφος**.

*Ο μὴ ἔχων γεῦσιν στυφὴν ἔνθ' ἄν.: **Άστυφο κρασί*. **Άστυφα κυδώνια* πολλαχ.

άστυφος (II), ἰδ. **άστυφτος**.

άστυφτος επίθ. σύνηθ. *άστυφτους* *Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) *άστυφτε* Τσακων. *άστυφος* Κέρκ. Χίος — Λεξ. Περίδ. Βλαστ. Δημητρ. *άστυβος* πολλαχ.

*Εκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **στυφτός* < *στύβω*.

*Ο μὴ ἀποστραγγισθεὶς διὰ συμπίεσεως ἔνθ' ἄν.: *Λεμόνι άστυφτο ἢ άστυβο*. **Άστυφτο σφουγγάρι*. **Άστυφτα σταφύλια*. **Άστυφτα τσίπουρα*. *Ροῦχα άστυφτα* σύνηθ. Συνών. ***άμούκρωτος**.

άστυφύλακας ὁ, λόγ. σύνηθ. *άστροφύλακας* Πελοπν. (*Αρκαδ.)

*Εκ τοῦ λογίου οὐσ. **άστυφύλαξ**.

Κατώτερος ὑπάλλληλος τῆς άστυνομίας πόλεων σύνηθ.: Τὸν *ἐπίασε* τὸ *λωποδύτη* ὁ *άστυφύλακας* καὶ τὸν *πῆγε* μέσα.

άσύβαλτος επίθ. ἀμάρτ. *άσ'βαλτους* Λήμν.

*Εκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **συβαλτός* < *συβάλλω*.

*Εκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν συνεσωρεύθησαν τὰ σκορπισμένα ἄχυρα, ἐπὶ ἁλωνίου: **Άσ'βαλτου εἶνι τ' ἁλώθ*.

άσύβαστος επίθ. πολλαχ. *άσύβαστους* βόρ. ἰδιώμ.

*Εκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. *συβαστός*.

1) *Ο μὴ συμφωνήσας εἰς τι μετὰ τινος, *άσυμβίβαστος* πολλαχ. β) *Ο μὴ μισθώσας διὰ συμφωνίας τὴν ἐργασίαν τοῦ Εὐβ. (Στρόπον.) κ.ά. 2) **Αμνήστευτος* *Ηπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.: *Κόρη άσύβαστη* *Ηπ. Συνών. **άρραβώνιστος**.

άσυγέλαστος επίθ. ἀμάρτ. *άσ'γέλαστες* Σκῦρ.

*Εκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. *συγελαστής*.

*Ο μὴ φιλόφρων, ὁ μὴ εὐπροσήγορος: **Η γραιὰ ἔναι σ'γέλαστρι* τὸ 'ὄχι σὰ δὴ θ'γατέρα της ποῦ 'ναι *άσ'γέλαστη*. **Ο άσ'γέλαστες, περνᾷ τὸ οὔτε μὲ καλημέρα δὲ λέει!*

άσυγκάθιστος επίθ. ἀμάρτ. *άσυγάθιστος* Νάξ. (*Απύρανθ.)

*Εκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. *συγκαθιστός*.

*Ο μὴ συσταλὲς διὰ ξηράνσεως, ἐπὶ νεοδημητοῦ τοίχου: **Άσυγάθιστος εἶν' ἀκόμα ὁ τοίχος, μὰ θὰ σγᾶσῃ*.

άσυγκαίριςτος επίθ. *Ηπ.

*Εκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **συγκαιριστός* < *συγκαιρίζω* ἀμάρτ.

*Απαράσκευος. Συνών. **ἀνετοίμαστος**, **ἀνέτοιμος**.

άσύγκαντος επίθ. ἀμάρτ. *άσύγαντος* Κρήτ. Νάξ. (*Απύρανθ.)

*Εκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **συγκαντός* < *συγκαίω*.

*Ο μὴ συγκαμένος, ὁ μὴ φλογωθείς, ἐπὶ ἐπιδερμίδος.

άσυγκέραστος επίθ. πολλαχ.

Τὸ μεταγν. επίθ. **άσυγκέραστος**.

*Ο μὴ συγκερασθεὶς, ἄμεικτος: **Άσυγκέραστο θερμὸ (ῥῥωρ ζέον μὴ ἀναμιχθὲν μὲ ψυχρὸν ἵνα χλιανθῇ)*.

άσυγκέριστος επίθ. ἀμάρτ. *άσυγέριστος* Νάξ. (*Απύρανθ.)

*Εκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **συγκεριστός* < *συγκερίζω*.

*Ο μὴ δυνάμενος νὰ συνδεθῇ μετ' ἄλλου, νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν, νὰ συνεννοηθῇ: **Άσυγέριστος κόσμος*. **Άσυγέριστη βαρεά*. **Άσυγέριστο χωριό*. Πβ. **άσυγκόλλευτος**, **άσυγκόλλητος**, **μονόχνοτος**.

άσυγκίνητος επίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. επίθ. **άσυγκίνητος**.

*Ο μὴ συγκινούμενος, ἀπαθής: **Ακούω - βλέπω - μένω άσυγκίνητος*.

άσύγκλιστος επίθ. Πόντ. (Τραπ.)

*Εκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **συγκλιστός* < *συγκλίνω*.

*Ο μὴ κλίνων ὀλίγον τι πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλύγιστος, ἄκαμπτος: Τὸ *ξύλον άσύγκλιστον* ἔν'.

άσυγκόλλευτος επίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ. κ.ά.)

*Εκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **συγκολλευτός* < **συγκολλεύω*.

Άσυγκόλλητος*, ὁ ἰδ.: **Κεῖνος δὲ συγκολλέεται μὲ ἄνθρωπο, μπίτι άσυγκόλλευτος*. Συνών. **μονόχνοτος. Πβ. **άσυγκέριστος**.

